

Vorige maand schreef ik over dove vrienden die op bezoek kwamen en hoe zij allerlei geluid niet mee zouden krijgen. Toen wist ik nog niet dat ik daar niet helemaal gelijk in had. Beide vrienden gebruiken hoortoestellen, en daarmee krijgen ze toch aardig wat geluid mee. Als tolk Gebarentaal ben ik daar nooit zo mee bezig. Ik ken dit stel al jaren, heb veel voor hen getolkt. Maar dan maakt het niet zoveel uit hoeveel ze nog precies kunnen horen.

Hier in Uganda was het toch wel prettig dat ze nog wat omgevingsgeluid meekrijgen. Vooral voor in het verkeer. Ik loop veel en maak gebruik van het openbaar vervoer (busjes en brommers). Als je in Uganda op straat loopt, word je altijd als de minder belangrijke partij gezien. Er wordt van je verwacht dat je altijd opzij gaat voor ander verkeer. Dus hoor je een brommer of auto aankomen, dan maak je plaats. En doe je dat niet meteen, dan wordt er getoeterd. Wachten of je daadwerkelijk opzij gaat, is er meestal niet bij. Er wordt gewoon doorgereden. En dus is het wel zo veilig als je dat soort geluiden, dankzij hoortoestellen, toch mee kan krijgen.

Als ik m'n vrienden meeneem naar de dovenschool, is de directeur meteen bereid hen zijn passie te laten zien: het aanmeten van hoortoestellen voor de leerlingen. Oude hoortoestellen worden aan sommige leerlingen gegeven. Hij heeft een (volgens mijn vrienden heel ouderwets) apparaat om een hoortest uit te voeren. Ook heeft hij het benodigde gereedschap om hoorstukjes te maken en de hoortoestellen van verschillende merken af te stellen. Helaas zijn er lang niet genoeg hoortoestellen voor alle leerlingen die er baat bij zouden hebben, en ook is het een probleem om de hoortoestellen steeds van batterijen te voorzien.

Zelf heb ik soms m'n twijfels: maak je kinderen niet afhankelijk van geluid, terwijl je ze dat niet blijvend kan garanderen? Maar deze weken met mijn vrienden heb ik gezien hoeveel toegevoegde waarde het toch ook heeft om toch iets van geluid te kunnen opvangen. En daarom dan ook een oproepje: heb je nog hoortoestellen over, of misschien batterijen? Laat het me weten en ik zorg dat het in Uganda komt!

Je kan me bereiken via famke.wildeman@gmail.com. Alvast bedankt!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 37 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl